

Arrest

nr. 109 924 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigster van X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekers ter kennis gebracht op 19 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2011 dienden verzoeksters een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties. Op 31 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoeksters een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 86 670 van 31 augustus 2012 van de Raad werd het beroep van verzoeksters verworpen.

Op 18 september 2012 werd ten aanzien van verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Tegen deze beslissing dienden verzoeksters een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 95 465 van 21 januari 2013 van de Raad werd het beroep van verzoeksters verworpen.

Op 20 oktober 2012 dienden verzoeksters een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 137 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 20.10.2012, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Er werden bij de huidige aanvraag enkel medische elementen aangehaald voor C, T. Uit het administratief dossier blijkt echter het volgende:

C, T. werd reeds op 23.03.2009 in bezit gesteld van een A-kaart in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend op 27.06.2008.

Bijgevolg is deze aanvraag zonder voorwerp.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: familiale situatie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat in zoverre het beroep wordt ingediend door K. R. voor C. T. het rechtens vereiste belang ontbreekt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven heeft de zoon van eerste verzoekster reeds een verblijf verkregen in functie van zijn aanvraag om medische redenen van 27 juni 2008. Op 23 maart 2009 werd hij immers in het bezit gesteld van een A-kaart. De zoon heeft bijgevolg verkregen wat hij beoogde, met name een machtiging tot voorlopig verblijf. Dit gegeven wordt door verzoeksters niet betwist nu in het verzoekschrift zelf vermeld wordt dat C. T. thans reeds over een tijdelijk verblijf beschikt.

Hierbij dient te worden aangestipt dat artikel 13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleent voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.”

Aangezien de aanvraag van C. T. dateert van 27 juni 2008, kan aangenomen worden dat hij op heden zelfs over een verblijf van onbeperkte duur beschikt.

Aldus heeft hij geen belang bij de vernietiging van de huidige bestreden beslissing, daar de vernietiging van deze beslissing hem geen voordeel kan verlenen.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het is ingediend door R. K. handelend als wettelijk vertegenwoordigster van T. C.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Tot slot voeren verzoeksters machtsoverschrijding aan.

Verzoeksters betwisten dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is en menen dat het bestuur niet met de nodige zorgvuldigheid heeft gehandeld. Verzoeksters verwijzen naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarin werd aangegeven dat de zwaar fysiek en mentaal gehandicapte zoon/broer in 2007 naar België is gekomen met zijn vader, alsook dat verzoeksters in 2011 naar België zijn gereisd. Verder werd in de aanvraag vermeld dat samenwoning met de echtgenoot/ vader onmogelijk bleek en dat verzoeksters met hun zoon/broer afzonderlijk zijn gaan wonen. Zij zorgen sindsdien voor de gehandicapte jongen, hetgeen volgens de behandelende arts een beter gevolg heeft. Verder werd ook aangegeven dat de gehandicapte jongen reeds over een tijdelijk verblijf beschikt. Verzoeksters benadrukten in de aanvraag dat zij uitsluitend in het onderhoud van de jongen voorzien. Voorts werd in de aanvraag ingegaan op de medische situatie van de jongen waarin werd benadrukt dat de handicap te zwaar is om grondige wijzigingen te kunnen verwachten, dat hij onder medicatie blijft en dat de bijstand van verzoeksters essentieel is. Er werd ook nog aangegeven dat de ziekte niet behandeld kon worden in de Russische Federatie. Verzoeksters menen dat de thans bestreden beslissing geen rekening houdt met alle voorgelegde argumenten en documenten. Zij benadrukken dat de jongen minderjarig is en volledig afhankelijk is van hun hulp en dat het feit dat een zwaar fysiek en diep mentaal gehandicapt kind, de constante bijstand van een derde nodig heeft, een gelegenheid is van medische aard die valt onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen hierbij nogmaals naar de voorgelegde medische attesten om dit te staven. Voorts stellen zij dat de jongen slechts tot een tijdelijk verblijf werd toegelaten zodat zijn situatie kan herzien worden door verweerder. Zij menen dat dit tijdelijk verblijf ondergeschikt is aan de aanvraag tot actualisatie en aan de voorwaarden die destijds werden toegekend aan de vader en schoonmoeder. Zij menen dat de vader de medische actualisatie niet naleeft hetgeen blijkt uit het feit dat de jongen nu uitsluitend bij hen verblijft. Voorts stellen verzoeksters dat er sprake is van een standaardmotivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag enkel medische elementen aanhaalt voor de zoon/broer van verzoeksters, dat de zoon/broer van verzoeksters reeds over een voorlopig verblijf beschikt dat hem werd toegekend in functie van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat de argumenten betreffende de familiale situatie niet onder de toepassing vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar eventueel het voorwerp kan uitmaken van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd.

In zoverre verzoeksters stellen dat er sprake is van een standaardmotivering kunnen zij geenszins worden gevolgd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt ingegaan op de concrete gegevens van de zaak.

Bovendien bekritisieren verzoeksters de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Verzoekster slagen er niet in aan te tonen dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeksters zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoeksters de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, wijst de Raad er op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu betwisten verzoeksters niet dat hun zoon/broer reeds over een (tijdelijk) verblijfsrecht beschikt ingevolge een eerdere aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals reeds werd aangegeven onder het kopje ontvankelijkheid heeft hun zoon/broer er dan ook geen enkel belang bij dat hem opnieuw een tijdelijk verblijfsrecht wordt toegekend. De argumentatie van verzoeksters dat verweerder ten allen tijde dit toegekend verblijfsrecht kan herzien, doet hier geen afbreuk aan. Deze situatie is hypothetisch. Ten overvloed merkt de Raad op dat hun broer/zoon op heden allicht over een verblijf van onbepaalde duur beschikt nu de vijf jaar na het indienen van de aanvraag inmiddels zijn verstreken.

In zoverre verzoeksters menen dat het feit dat hun zoon/broer constante bijstand nodig heeft wel onder de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, dient hun argument genuanceerd te

worden. Het gegeven dat bijstand van een derde vereist is, is inderdaad wel een argument dat mede in overweging wordt genomen in de beoordeling van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter. *In casu* is dit ook gebeurd en werd hun broer/zoon in het bezit gesteld van een verblijf. Verzoeksters beogen nu ook een verblijf door aan te geven dat alleen zij die bijstand kunnen verlenen. Dit is echter een humanitaire situatie zoals ook door de bestreden beslissing wordt aangegeven en dit valt niet onder de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar wel onder de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Met hun betoog maken verzoeksters geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Waar verzoeksters menen dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeksters maken niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeksters de overige aangevoerde schendingen niet toelichten, zodat deze niet kunnen worden aanzien als zijnde een ontvankelijk middel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het wordt ingediend door eerste verzoekster handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU